

[Tom Behnke]

borg, der ifølge Egeborg og egne iagttagelser flere steder er direkte løgnagtig.

Svar (9/4 91):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Ifølge § 48 i lov om Københavns Kommunes styrelse kan jeg som tilsynsmyndighed over for Københavns Kommune sætte kommunens ulovlige beslutninger ud af kraft. Tilsynet udstrækker sig imidlertid ikke til en vurdering af, om kommunens beslutninger er rimelige eller hensigtsmæssige eller i øvrigt i overensstemmelse med almindelig god forvaltningsskik.

Således som sagen foreligger oplyst for mig, er der ikke noget, der tyder på, at Københavns Kommune har handlet ulovligt.

Det fremgår endvidere, at behandlingsscenetret Egeborg har politianmeldt Københavns Kommune for overtrædelse af injurielovgivningen på grund af kommunens rapport om Egeborg.

I den forbindelse kan jeg oplyse, at jeg som tilsynsmyndighed ikke har beføjelse til at gå ind i sager, der verserer for domstolene.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 66:

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af den fjerde AVS-EØF konvention og slutakt med dertil knyttede protokoller og erklæringer samt intern aftale om finansiering og forvaltning af Fællesskabets bistand.

Af udenrigsministeren (Ellemann-Jensen).
(Fremsat 10/4 91).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ivar Nørgaard (S):

Fra socialdemokratisk side har vi ofte slået til lyd for, at udviklingsbistand først og fremmest bør gives til de fattigste lande, og det har også været karakteristisk for de nordiske landes ulandsbistandspolitik. Der har været en tendens til, at EF koncentrerede sin ulandspolitik om de tidligere kolonilande.

Derudover har vi gjort os til talsmænd for, at ulandsbistanden også bliver brugt til at fremme

menneskerettighederne, således at urimelig behandling af politiske og etniske mindretal kunne standse eller reducere udviklingsbistanden. Vi har i den seneste tid i Markedsudvalget drøftet sådanne forhold, bl.a. i forbindelse med forholdet til Kina.

Den fjerde Lomékonvention er ud fra disse synspunkter mere tilfredsstillende end de tidligere Lomékonventioner. Præambelen handler for næsten halvdelens vedkommende om menneskerettigheder, og der henvises udtrykkeligt til en række internationale konventioner på området. Pligten til at respektere menneskerettighederne er endvidere i Lomé IV blevet direkte traktatfæstet i en ny artikel 5. En sådan artikel fandtes ikke i Lomé III.

Allerede i Lomé III fremhævedes betydningen af at inddrage kvinderne i samarbejdet, navnlig i kapitlet om foranstaltningerne med henblik på bedre udnyttelse af de menneskelige ressourcer; der var en artikel 123, som udelukkende vedrørte kvinders forhold, men i Lomé IV omtales kvindeaspektet også adskillige andre steder i konventionen. Hertil kommer, at en rent generelt formuleret artikel 123 nu er blevet afløst af en væsentlig mere udbygget artikel 153, der fremhæver kvindernes behov for adgang til jord, deres rolle vedrørende familiernes sundhed, hygiejne m.v.

Jeg mener, at vi i de to henseender – hvad angår forholdet med menneskerettigheder og forholdet til de flere steder undertrykte kvinder – nu har fået et redskab i hænde, som vi bør udnytte, når vi drøfter støtten til ulandene i fremtiden.

Den ny konvention omfatter nu 69 lande, herunder Namibia, der efter at have opnået selvstændighed tiltrådte konventionen den 19. december 1990. Langt den største del af de 69 lande hører til de fattigste og mindst udviklede i verden og er relativt blevet fattigere siden tredje Lomékonvention.

Det er derfor vigtigt, at man i den ny konvention nu også har indført strukturbistandsstøtte som et nyt bistandsselement, ligesom det er vigtigt, at bistandssamarbejdets finansielle midler nu bliver omlagt fra lånebistand til gavebistand. For det kan jo ikke nægtes, at den form for lånebistand, vi hidtil har ydet, har skabt store gældsproblemer i en række af de fattigste lande.